

OLGA VAN DER MEER

Los van het verleden

Ware liefde
is soms dichterbij
dan je denkt

Olga van der Meer

Los van het verleden

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559866

ISBN e-book 9789020559873

NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

‘Ja?’ Zonder op het scherm te kijken wie haar belde nam Claudette haar mobiel op, haar ogen nog steeds gefixeerd op het beeldscherm voor haar. Het lukte haar niet de irritatie helemaal uit haar stem te krijgen.

‘Dit klinkt alsof ik stoor,’ zei degene die haar belde geamuseerd.

‘Steven!’ De irritatie veranderde in blijheid, een uitwerking die Steven altijd op haar had. Ook al waren ze al jaren officieel gescheiden, hij maakte nog steeds een groot deel van haar leven uit, al gingen er soms weken voorbij waarin ze helemaal geen contact hadden. Claudette leunde achterover in haar comfortabele bureaustoel en liet haar computer voor wat die was. ‘Jij stoort nooit, dat weet je. Ik was verdiept in mijn werk en had niet gezien wie er belde.’

‘Je bent niet verplicht je mobiel op te nemen als dat niet uitkomt.’

‘Dat deuntje kan ik niet negeren, je kent me te goed om zoiets te zeggen.’ Claudette lachte hardop. ‘Vertel, waarom bel je? Het is alweer een tijd geleden sinds ik wat van je heb gehoord.’

‘Ben je vanavond thuis?’ wilde Steven weten.

‘Ja,’ antwoordde Claudette meteen.

Ze was geen type om interessant lang na te denken bij zo’n vraag, of om net te doen of ze in haar agenda moest kijken.

‘Dan kom ik naar je toe, om een uur of acht.’

‘Gezellig. Tot straks dan.’

Ze richtte zich weer op haar beeldscherm, maar de concentratie van even daarvoor was verdwenen en het kostte haar moeite om er weer in te komen. De rest van de dag kroop tergend langzaam voorbij. Om de haverklap keek ze naar de klok die tegenover haar bureau aan de muur hing, keer op keer moest ze constateren dat er

amper tijd verstreken was sinds haar laatste blik die kant op. Stipt om vijf uur sloot ze haar computer af en pakte ze haar tas. Normaal lette ze nooit zo op de tijd en maakte ze altijd af waar ze mee bezig was, vandaag had ze daar geen zin in. Ze was administratief medewerker op een notariskantoor en had geen hekel aan haar werk, al was het vaak saai, maar deze middag had zo lang geduurd, ze had er even genoeg van. Vooral omdat de avond lonkte en ze Steven weer zou zien, wist ze.

Op weg naar huis gleden haar gedachten als vanzelf terug naar de jaren van hun huwelijk. Het waren over het algemeen gelukkige jaren geweest. De problemen tussen hen waren pas begonnen nadat definitief duidelijk was geworden dat Claudette onvruchtbaar was. Zij had daar zelf niet heel veel moeite mee, maar Steven had het niet kunnen verkroppen. Hij wilde niets liever dan een gezin stichten en Claudette stond die wens in de weg. Het was uitgelopen op een scheiding, toch waren ze in de tijd daarna weer nader tot elkaar gekomen. Ze konden nog steeds goed met elkaar praten en hoewel de liefde in de loop der tijd was verdwenen, was de lichamelijke aantrekkingskracht er nog wel steeds. Ze brachten regelmatig samen een avond of nacht door. Waarom ook niet? Ze waren beiden volwassen en hoefden niemand rekenschap en verantwoording af te leggen.

Haar vriendin Bianca had haar weleens gezegd dat Steven misbruik van haar maakte, maar zo zag Claudette het zelf niet. Zij maakte juist misbruik van hem, was haar verweer. Net als ieder mens had ze behoefte aan lichamelijk contact en intimiteit. Een vaste relatie hoefde voor haar echter niet meer zo nodig en van one-nightstands was ze zeker geen voorstander. Seks puur alleen voor de seks was niets voor haar, er moest wel gevoel bij komen kijken. Wat dat betrof was Steven dus ideaal. Hij was veilig en vertrouwd, ooit had ze veel van hem gehouden en hij verwachtte verder niets van haar. Waar deze relatie, die ze zelf overigens geen relatie noemde, naar moest leiden was iets waar ze nooit bij stilstond. Nooit bij stil

wilde staan, eigenlijk. Steeds als dergelijke gedachten naar boven kwamen, duwde Claudette die bewust terug naar de achtergrond.

Bij het appartementencomplex waar ze woonde aangekomen, vond ze haar buurvrouwen Elizabeth en Bianca in de hal, voor de voordeur van Elizabeth.

‘Lekker aan het roddelen, dames?’ informeerde Claudette lachend.

‘Ja, over jou,’ kaatste Bianca terug.

‘Dan hebben jullie meer tijd nodig,’ meende Claudette. Ze grijnsde breed. ‘Er valt heel veel over mij te zeggen.’

‘Nee hoor,’ stelde Elizabeth haar snel gerust. ‘We hadden het over mijn verjaardag, die is over twee weken. Ik word zeventig en het lijkt me leuk om daar een burenfestje van te maken.’

‘Gezellig. Ik kom,’ zegde Claudette vast toe.

‘Afgesproken dan. Patrick en ik helpen je met het halen van de boodschappen,’ beloofde Bianca terwijl ze aanstalten maakte om de trap te bestijgen.

‘Komen jullie niet even een drankje doen?’ vroeg Elizabeth.

‘Ander keertje.’

‘Ik ga eten, want ik krijg straks visite,’ zei Claudette tegelijkertijd.

De twee vriendinnen liepen samen naar boven.

‘Elizabeth is een lieve vrouw, maar als het aan haar ligt zitten we iedere dag bij haar op de koffie,’ zei Bianca nadat ze de voordeur van Elizabeth in het slot had horen vallen.

‘Ze kan wel wat opdringerig zijn, ja. Zij is typisch iemand die je arm tot aan de schouder opeet als je haar een vinger geeft. Dat feestje is wel leuk. Het is alweer een tijd geleden sinds we een burenavond hebben gehouden. Dan zien we Marja en Pieter tenminste ook weer eens,’ zei Claudette, doelend op de burens naast Elizabeth. Marja en Pieter waren twee echte workaholics en daarnaast maakten ze graag lange reizen, dus hun contact met de andere bewoners van het complex was minimaal.

‘En wellicht de nieuwe bewoners van Priscilla’s appartement.’

‘Die heb ik nog helemaal niet gezien sinds ze hier ingetrokken zijn. Hallo, jij woont hier.’ Claudette stopte op de eerste verdieping en wees naar de voordeur aan de linkerkant. ‘Was je dat vergeten?’

‘Gek.’ Bianca lachte. ‘Ik eet vanavond bij Patrick, dus ik loop gezellig met je mee naar de derde. Ilse is er vanavond niet, die gaat met een stel medestudenten op stap.’

‘Die opleiding pedagogiek bevalt haar wel, hè? Weet ze al wat ze er straks mee gaat doen?’

‘Het liefst wil ze bij jeugdzorg gaan werken, iets betekenen voor kinderen die door hun ouders en het systeem in de steek zijn gelaten.’

‘Poeh, heftig werk. Hopelijk kan ze daar iets goeds bereiken, want je hoort er zoveel negatieve verhalen over.’

‘Het zijn natuurlijk juist de negatieve verhalen die in het nieuws komen. Over de successen hoor je niemand,’ meende Bianca. Ze hijgde licht bij het bereiken van de derde en tevens hoogste etage van het complex, waar de appartementen van Claudette en Patrick zich bevonden. ‘We zijn er,’ meldde ze overbodig. ‘Kom jij morgenavond bij mij eten? Ilse is er dan ook niet en ik vind het wel weer eens tijd worden voor een ouderwetse vrouwenavond. Het is te lang geleden sinds we met z’n tweeën zijn geweest.’

‘Omdat Patrick tegenwoordig jouw tijd opeist,’ meende Claudette met een grijns. ‘Maar goed idee. Doe hem de groetjes en eet smakelijk, dan zie ik je morgen om een uur of zes.’ Ze wierp Bianca nog een kushandje toe voor ze naar binnen liep.

Haar maal bestond die avond uit een paar boterhammen met gebakken ei, waar ze voor de broodnodige vitamines wat restjes groente overheen deed. Ze had geen zin om uitgebreid te koken. En geen tijd, want er moest nog wel wat gebeuren in haar woning voordat ze met goed fatsoen Steven die avond kon ontvangen, zag ze met een licht schuldgevoel. Ze was niet zo huishoudelijk aangelegd. Het was maar goed dat ze af en toe visite kreeg, dan werd er tenminste schoongemaakt.

Terwijl ze daarmee bezig was, cirkelden haar gedachten om haar burens en het aanstaande feestje ter gelegenheid van Elizabeths zeventigste verjaardag. Ze was niet zo dol op haar praatgrage en naar aandacht hengelende benedenbuurvrouw, maar een feestje was nooit weg. Zelfs als het een feestje bij een bejaarde betrof. Ze grinnikte even in zichzelf. Bruisend zou het vast niet worden, maar wel gezellig.

De bewoners van de acht appartementen in dit complex onderhielden onderling een goed contact. Ze liepen de deur niet plat bij elkaar, maar als iemand hulp nodig had stond de rest klaar om te helpen. Via de groepsapp voor bewoners hielden ze elkaar op de hoogte van belangrijke en minder belangrijke gebeurtenissen en de gezamenlijke avonden die af en toe gehouden werden waren altijd gezellig.

Je burens kon je nooit zelf uitkiezen, maar ze mocht niet klagen over de hare. Met Bianca van Daalen, die met haar nichtje Ilse op de eerste verdieping woonde, was ze zelfs hecht bevriend. Marja en Pieter Vredenburg van de begane grond, naast Elizabeth, waren sympathieke, vriendelijke mensen en Anja Keizer, de directe buurvrouw van Bianca, was een lieve, ietwat schuwe vrouw. Zij had het laatste jaar van haar hobby koken haar beroep gemaakt en alle bewoners werden regelmatig getrakteerd op haar baksels en brouwsels. Boven Bianca woonde Philip de Jager, een oudere man die jaren bij de marine had gezeten en daar wilde verhalen over vertelde als hij de kans kreeg.

In het appartement daarnaast waren sinds kort nieuwe mensen getrokken, voor zover ze wist een echtpaar rond de dertig jaar zonder kinderen. Deze informatie had ze van Elizabeth te horen gekregen, want zelf had ze deze mensen nog niet gezien. De vorige bewoonster van dat appartement, Priscilla, was verhuisd nadat ze een relatie had gekregen met Johan, de echtgenoot van Anja. Die verhouding en verhuizing van dit stel had nogal wat stof doen opwaaien in het appartementencomplex. Anja had met de hulp van

haar buren wraak genomen door van een onderdanig, bleek en stil huisvrouwte te transformeren tot een aantrekkelijke, verzorgde vrouw met een carrière. Ze verzorgde sinds een jaar een kookrubriek in een tijdschrift en haar eerste kookboek kwam binnenkort uit. Hoewel ze nog steeds enigszins schuw en onzeker was, stond ze tegenwoordig een stuk sterker in haar schoenen.

En last but not least was er nog Claudettes eigen directe buurman Patrick Hoogmade, schrijver en journalist bij de wijkkrant. Patrick was een weduwnaar die in dit complex nieuw geluk had gevonden bij Bianca. Beiden hadden nogal wat meegemaakt, dus iedereen gunde hun dit geluk van harte. Ilse woonde bij haar sinds haar ouders vorig jaar dodelijk verongelukt waren na een weekendje weg met z'n tweeën.

Er waren dus in totaal maar elf bewoners in de acht kleine appartementen. Claudette hoopte dat het nieuwe stel daar een beetje tussen zou passen. Zeker als er beslissingen genomen moesten worden over het groot onderhoud van het gebouw was het fijn als de bewoners onderling in grote lijnen op dezelfde golflengte zaten. In het verleden waren daar nogal eens ruzies over ontstaan, wist Claudette nog.

Tevreden keek ze om zich heen in de nu opgeruimde en op het oog schone woonkamer en keuken. Het toilet blonk haar inmiddels ook al tegemoet en de normaal gesproken losse schoenen en tassen in de hal lagen nu keurig in de garderobekast. Alleen nog even snel haar slaapkamer opruimen en het bed verschonen. Stiekem hoopte ze dat Steven bleef slapen. Ze was wel weer eens toe aan een nachtje gezelschap en het in slaap vallen tegen een warm, vertrouwd lichaam. Dat miste ze nog het meeste sinds de scheiding. Niet eens zozeer het intieme lichamelijke contact, maar vooral een warm lichaam naast zich. Iemand waar ze tegenaan kon kruipen na een enge droom, waar ze geborgenheid bij kon zoeken.

Als laatste friste Claudette zich op en trok ze snel een schoon shirt aan, precies op tijd voor de bel door haar huis galmde.

‘Hoi, kom binnen.’ Ze trok Steven zowat de hal in, hem onder-
tussen een stevige zoen op zijn mond gevend. Nou ja, dat was de
bedoeling. Hij draaide net op dat moment zijn gezicht iets af, waar-
door haar lippen op zijn wang belandden. Maar dat maakte ze van-
avond nog wel goed, grinnikte Claudette in zichzelf. ‘Koffie? Ik heb
er moorkoppen bij gehaald.’

Steven schudde zijn hoofd.

‘Nee, dank je.’

‘Geen moorkop? Jij? Dat is nieuw.’ Claudette keek hem verbaasd
aan.

‘Dit is geen gezelligheidsbezoek. Ik moet met je praten.’

Er be kroop haar een angstig gevoel bij het zien van zijn gezicht.
Er was iets aan de hand, dat was duidelijk.

‘Ben je ziek?’ vroeg ze ongerust.

‘Hoe kom je daar nou bij?’ wilde hij weten.

‘Jij en praten, dat is ongeveer hetzelfde als een hond die miauwt.’

Onwillekeurig schoot Steven in de lach, waardoor zijn serieuze
gezicht openbrak.

‘Jij met je vergelijkingen. Alsof ik nooit serieus ben.’

‘Je komt normaal gesproken voor iets anders.’

Claudette ging vlak voor hem staan en keek hem met een schuin
lachje aan, maar dat had niet het gewenste effect. Steven schoof haar
opzij en liep langs haar heen naar de bank.

‘Er is echt iets mis,’ constateerde ze.

‘Mis wil ik niet zeggen. Eigenlijk is het heel leuk nieuws.’ On-
danks die bewering speelde hij met zijn vingers, waar Claudette aan
kon zien dat hij nerveus was.

‘Voor mij ook?’ vroeg ze zich hardop af.

‘Jij vindt het vast heel leuk voor mij. Ik eh... Ik heb iemand ont-
moet.’

Claudette had het gevoel alsof haar hart met een klap naar bene-
den viel, zo op de harde vloer.

‘Iemand ontmoet?’ herhaalde ze met een schorre stem. Ze moest

een paar keer haar keel schrapen om verstaanbaar te kunnen praten. Ze stond nog steeds midden in de kamer. Steven kwam overeind en ging voor haar staan. Hij pakte allebei haar handen vast.

‘Je wist dat dit een keer ging gebeuren,’ zei hij zacht.

‘Is het serieus?’ vroeg ze moeizaam.

‘Heel serieus. We maken al gerichte plannen voor de toekomst.’

‘Wacht even.’ Haar knieën knikten en haar benen voelden als rubber. Snel trok Claudette haar handen los, nu was zij het die op de bank ging zitten. ‘Hoelang ken je haar dan al?’

‘Iets meer dan een halfjaar.’

‘Twee maanden geleden was je nog hier, bij mij. Toen deden we heel andere dingen dan praten,’ hielp ze hem herinneren. ‘Je bedriegt haar nu dus al. Nou, dat belooft wat voor de toekomst.’

‘Toen was onze relatie nog heel pril en meer los dan vast,’ beweerde Steven.

‘Dat is dan al snel veranderd.’ Claudette kon niet voorkomen dat het cynisme uit haar stem droop. ‘Is ze zwanger of zo?’

Het was zomaar een losse opmerking, maar aan het gezicht van Steven zag ze dat ze midden in de roos geschoten had met die woorden. Hij keek haar aan met een mengeling van medelijden en geluk. Het bloed trok uit haar gezicht. Als ze niet had gezeten, was ze flauwgevallen, wist ze. Dit kwam echt als een schok, want deze ontwikkeling had ze totaal niet aan zien komen. Vanmiddag had ze zich nog zo verheugd op een nacht met Steven.

‘Echt waar? Je krijgt een kind? Terwijl wij... Ik...’

‘Claudette, doe nou niet alsof ik je bedrogen heb,’ verzocht Steven enigszins ongeduldig. ‘Jij en ik hebben geen verplichtingen tegenover elkaar. We zijn gescheiden en gaan alleen nog met elkaar om bij gebrek aan beter, om het even plat te zeggen. We hebben in elkaars behoeften voorzien, al die tijd wetende dat het iets tijdelijks was. Ik heb altijd mijn zinnen gezet op een eigen gezin, dat is geen nieuws voor je. Dat gezin staat nu op het punt verwezenlijkt te worden. Je zou ook blij voor me kunnen zijn in plaats van je te gedragen alsof

je het grootste onrecht van de wereld aangedaan is.’

‘Het overvalt me alleen. Nog geen twee maanden geleden heb je de nacht met mij doorgebracht, het is niet vreemd dat ik een dergelijke mededeling nog niet had verwacht.’ Claudette strekte haar rug, zichzelf vermannend met alles wat ze in zich had. Dat ze het gevoel had of haar hele bestaan in kleine stukjes aan haar voeten op de grond lag, hoefde Steven niet te weten. Ze ging niet jammeren, niet zielig doen en hem zeker niet smeken, daar bezat ze gelukkig nog te veel trots voor.

‘Het is onszelf ook overvallen,’ bekende Steven. ‘Zoals ik al zei, kennen July en ik elkaar pas een halfjaar. Een zwangerschap lag zeker nog niet in de planning en kwam als een schok. Het duurde even voor we aan het idee gewend raakten, maar ik moet zeggen dat we er nu heel blij mee zijn.’

‘Logisch. Je krijgt een kind, iets wat al jaren op je wensenlijst stond.’

Claudette lachte kort. Een hoog, onnatuurlijk klinkend lachje, dat hoorde ze zelf. Steven leek dat niet te merken. Hij staarde naar de muur tegenover hem, alsof hij zich niet meer bewust was van zijn omgeving.

‘Het is nogal een verandering,’ zei hij meer tegen zichzelf dan tegen Claudette.

Niet alleen voor jou, dacht ze bitter bij zichzelf. Het was echt aangekomen als een mokerslag, iets waar ze zelf eigenlijk verbaasd over was. Het was zoals Steven net gezegd had, ze had al die tijd geweten dat dit iets tijdelijks was, dat er een eind aan zou komen als Steven een serieuze relatie had gevonden. Daar was ze het ook mee eens geweest. Waarom raakte het haar nu dan zo? Ze moest echt de grootste moeite doen om zo normaal mogelijk te reageren.

‘Daar ga je nu toch zeker niet over klagen? Je grootste wens komt uit, je zou een gat in de lucht moeten springen.’

‘Het is nog even wennen.’ Hij glimlachte naar haar, een glimlach die als een dolksteek aanvoelde.

‘Nou, ga maar snel terug naar July,’ zei ze, trachtend luchtig te klinken. ‘Die zit zichzelf nu waarschijnlijk te verbijten omdat jij bij mij bent.’

‘O, dat weet ze niet. Ze weet wel van je bestaan af, maar eh... niet...’

‘Niet van onze omgang sinds de scheiding,’ begreep Claudette. Ze werd ineens kwaad. ‘Wat ben je toch ook een zak. Ik benijd July niet met zo’n wankele ridder aan haar zijde.’

‘Je bent boos op me,’ constateerde Steven. ‘Dat is niet helemaal eerlijk. Het was tussen July en mij nog niet serieus totdat ze de zwangerschapstest deed. Sinds ik weet dat ik vader word, ben ik niet meer met jou geweest.’

‘Het maakt me ook eigenlijk allemaal niet uit.’ Claudette werd plotseling overvallen door een dodelijke vermoeidheid. Ze bedwong met moeite de neiging om hard te gaan gillen. Eerst moest Steven weg. Ze stond op, liep naar de deur en hield die wijd open. ‘Word vooral heel gelukkig met July en je baby, maar hou mij er verder buiten. Dag Steven.’

‘Claudette, moet het echt zo? Ik...’

‘Dag Steven,’ zei Claudette nog een keer, nu met extra nadruk.

Hij mompelde nog iets voor hij langs haar heen het portiek in liep. Claudette vroeg wijselijk maar niet wat hij zei. Het lukte haar met uiterste krachtsinspanning om de deur zachtjes te sluiten in plaats van hem in de sponning te knallen. Wezenloos leunde ze er aan de binnenkant tegenaan. Steven werd vader...

Dat hij dat graag wilde, had ze altijd geweten. De diagnose dat zij onvruchtbaar was, was nota bene de directe aanleiding voor hun scheiding geweest, toch kwam dit nieuws als een nare verrassing bij haar binnen. Hun scheiding was al een paar jaar geleden en ze had hem er eigenlijk nooit meer over gehoord. Een golf van misselijkheid steeg in haar op, tegelijkertijd schoten de tranen in haar ogen. Hij werd vader, wat automatisch betekende dat er een einde kwam aan hun omgang. Deze breuk was definitiever dan hun

scheiding was geweest. Zolang ze allebei vrij waren, had ze er geen kwaad in gezien om met hem om te blijven gaan, maar geen haar op haar hoofd piekerde erover om met een gebonden man naar bed te gaan. Dat sprankje hoop dat het ooit weer helemaal goed zou komen tussen hen was dus ook meteen voorgoed verleden tijd. Op dat moment beseftte Claudette pas goed dat ze de hoop daarop nooit helemaal verloren was, al deed ze altijd graag alsof ze geen last had van de scheiding. Ze deed ook altijd of haar onvruchtbaarheid niet echt een issue voor haar was, maar nu leek haar hart toch dichtgeknepen te worden bij de wetenschap dat Steven wel datgene zou krijgen wat ze ooit samen geambieerd hadden, maar wat voor haar niet was weggelegd.

Haar benen konden haar niet langer dragen en ze gleed langs de buitendeur naar beneden tot ze als een zielig hoopje op de grond zat. Daar hilde ze haar woede, frustraties, verdriet en eenzaamheid eruit tot ze helemaal leeg was en ze het gevoel had of ze nooit meer kon lachen of zelfs maar normaal kon functioneren. Als in trance strompelde ze naar de keuken. Daar haalde ze de moorkoppen, het lievelingsgebak van Steven, uit de ijskast. Ze opende het doosje, keek naar de twee met slagroom gevulde en met chocola overgoten soezen en smiet het doosje zo in de vuilnisbak. Ze zou de rest van haar leven nooit meer een moorkop kunnen eten zonder aan deze avond terug te denken.

Om geluk te vinden zal ze haar verleden achter zich moeten laten

Claudettes leventje is een beetje in slaap gesukkeld. Ze voegt zich naar de wensen van haar ex-man Steven, blijft hangen in haar saaie baan en heeft weinig toekomstplannen. Dan wordt ze ruw wakker geschud door een schokkende onthulling van Steven. Met nieuwe ogen kijkt ze naar haar dagelijkse sleur en met de hulp van haar vrienden krabbelt ze uit haar dal. Maar ze zal veel moeten veranderen om weer tot zichzelf te komen. Daarom wisselt ze van baan en klopt ze aan bij een psycholoog. Ze ontmoet Jelmer en even lijkt Claudette nieuw geluk gevonden te hebben. Jelmer brengt echter ook de nodige bagage met zich mee. Komen ze hier samen doorheen?

Olga van der Meer is een geliefde auteur binnen de Romanserie vanwege haar levensechte personages en fijne schrijfstijl. In dit los te lezen vervolg op *Twee onder een dak* laat ze zien wat er schuilgaat achter de glimlach van de opgewekte Claudette.

 Romanserie

ISBN 978 90 2055 986 6 NUR 340

9 789020 559866 >

www.romanserie.nl